

Viktor Joakimov

1. mai 1936 – 6. juuli 2012

Viktor Joakimov sündis 1. mail 1936 Tallinnas Eesti Kaitseväe ohvitseri peres. Tema isa Aleksander Joakimov oli sõjaväearst ja ema Serafima Joakimova stomatoloog. Nad abiellusid 1933. aastal ning kolm aastat hiljem sündis peresse esiklaps Viktor. Pöördelisel 1940. aastal lisandus perre teinegi poeg Georg.

Alghariduse omandas Viktor Tapal. Edasised õpingud jätkusid Tallinna 2. Keskkoolis, mille ta lõpetas 1954. aastal. Viktori vanemate meditsiiniline haridus oli omandatud Tartu Ülikoolis. Ka Viktor asus 1954. aastal õppima TRÜ ajaloo-keeleteaduskonda, et omandada ajaloolase haridus. Ülikooli lõpetamise järel 1959. aastal asus Viktor Joakimov 24. august-

til tööle Eesti NSV Oktoobrirevolutsiooni ja Sotsialistliku Ülesehituse Riiklikusse Keskarhiivi ehk lühendatult ORKA-sse (1989. aastast taastati nimetus Riigiarhiiv), kus temast sai dokumentaalsete materjalide kasutamise ja publitseerimise osakonna vanem teaduslik töötaja. 1963. aasta detsembrist määrati Viktor Joakimov ORKA teadusliku teatmeaparaadi osakonna vanemaks teaduslikuks töötajaks. 1963. aastal lõpetas ta õpingud marksismi-leninismi õhtuülikooli filosoofia teaduskonnas. Samaaegselt oli ta astunud ENSV Teaduste Akadeemia Ajaloo Instituudi aspirantuuri NSV Liidu ajaloo erialal. Aspirantuuri lõpetamise tähtjaks oli määratud 11. detsember 1967. TRÜ rektori käskkirjaga nr.

519 14. juulist 1964 arvati Viktor Joakimov TRÜ mittestatsionaarsesse aspirantuuri ületoomise korras.

Tema peamiseks tööks arhiivis oli dokumentide kogumiku „Eesti rahvas Suures Isamaasõjas”¹ koostamine, seejärel samal teemal näituse tegemine. Järgnes tõus karjääriredelil – ajavahemikul 01.01.1965–22.04.1968 oli Viktor Joakimov ENSV ORKA teadusliku teatmeaparaadi osakonna ülem. Teda iseloomustas kõigis ettevõtmistes ülim põhjalikkus. See puudutas nii tööd ja õpinguid kui ka hobisid, mille hulka kuulus klassikalise muusika plaatide kogumine ja fotograafia. Kõike üritas ta ikka teha suure hoole ja armastusega. Muidugi tuli sellise põhjalikkuse eest ka lõivu maksta – 1965. aastal kirjutas ta TRÜ rektorile avalduse, et soovib seoses suure töökoormusega ajutiselt katkestada õpingud aspirantuuris. Seda katkestust tuli veel pikendada järgneval aastal, sest töökohalt saadeti ta Moskva Riikliku Ajaloo-Arhiivinduse Instituudi kaugõppeosakonda kvalifikatsioonitõstmise kursustele, mille lõpetas heade tulemustega.

Viktor Joakimov paistis silma ka ühiskondliku aktiivsusega. 1968. aastal pärjati teda NSVL Ministrite Nõukogu juures asuva Arhiivide Peavalitsuse aukirjaga hea töö ja ühiskondliku tegevuse eest. Paraku katkesid õpingud aspirantuuris. Siiski valmis teadusartikkel üliõpilasliikumisest 1920-ndate aastate algul Tartus.²

Viktor Joakimov kutsuti 1968. aastal tööle arhiivinduse juhtorganisse ja ajavahemikul 23.04.1968–17.10.1977 oli ta Eesti NSV Ministrite Nõukogu juures asuva Arhiivide Valitsuse asutuste arhiivide ja asjaajamise osakonna (märtsist 1975 komplekteerimise, asutuste arhiivide ja asjaajamise osakonna) vaneminspektor. Asutuse nimetus muutus küll 17.10.1977 Eesti NSV Ministrite Nõukogu Asjade Valitsuseks, kuid tööülesanded jäid ikka samaks. Viktor Joakimovi üheks olulisemaks tööpanuseks oli Eesti NSV ettevõtete, asutuste ja organisatsioonide asjaajamise näidisjuhendi koostamine.³

Viktor Joakimov naasis taas ORKA-sse, kus ta oli ajavahemikul 16.06.1980–23.04.1993 direktori asetäitja teadusalal, alates 22.11.1989, seoses asutuse ümbernimetamisega, Riigiarhiivi

teadusdirektor. Märtsist kuni novembrini 1985 oli ta ka direktori ajutine kohusetäitja.

Aastatel 1993–1998 oli Viktor Joakimov Riigiarhiivi asutuste arhiivide osakonna vanemarhiivaar. Rahvusarhiivi moodustamisel oli ta 01.01.–01.05.1999 järelevalveosakonna koosseisuväline spetsialist. Tema töö Maneeži tänava arhiivihoones vältas 37 aastat ja 8 päeva. Arhiivitöö vastu ei kaotanud ta huvi ka pärast pensionile siirdumist – ikka püüdis ta kolleegidelt, kuidas arhiivielu edeneb. Pikemat aega korras- tas ta tööettevõtulepinguga Magdaleena haigla (omaaegne 4. haigla oli ENSV tippnomenkla- tuuri raviasutus) arhiivi.

Vanemad arhiivitöötajad teadsid Viktor Joakimovit kui Päikeseprintsi. Selle tiitli oman- das Viktor väikese loksipäise poisina Narva- Jõesuu päikesepaistelisel liivarannal supelsakste otsusel viimasel iseseisvusaegsel suvel. Loo tööpärast ei ole õnnestunud dokumentaalselt tõestada, kuid igal juhul sobis see tiitel igati Viktor Joakimovile, keda jäädakse mäletama särava isiksusena, heasüdamliku ja abivalmis kolleegina.

Valdur Ohmann
Peep Pillak

¹ Eesti rahvas Suures Isamaasõjas, I köide, Tallinn, 1971; II köide, Tallinn, 1977.

² V. Joakimov. Progressiivsest üliõpilasliikumisest Tartus Esimese maailmasõja järgse revolutsioonilise kriisi aastail (1920–1925). – TRÜ Toimetised. Vihik 114. Eesti NSV ajaloo küsimusi II. 1961, lk. 98–123.

³ „Eesti NSV ettevõtete, asutuste ja organisatsioonide asjaajamise näidisjuhendi” kinnitamise kohta: Eesti Nõukogude Sotsialistliku Vabariigi Ministrite Nõukogu määrus 30. maist 1977, nr. 286. Tallinn – Toompea / Eesti NSV Ministrite Nõukogu. Eesti NSV Ministrite Nõukogu, Tallinn, 1977.